

Divendres 27 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 11,15-26): En aquell temps, després que Jesús hagué tret un dimoni, alguns digueren: «Aquest treu els dimonis pel poder de Beelzebul, el príncep dels dimonis». D'altres, per posar-lo a prova, li demanaven un senyal del cel.

Però Ell, que coneixia els seus pensaments, els digué: «Tot reialme que es divideix i lluita contra si mateix, va a la ruïna, i les famílies s'ataquen les unes a les altres. Si Satanàs està dividit i lluita contra si mateix, com podrà durar el seu reialme? Vosaltres dieu que trec els dimonis pel poder de Beelzebul. Però, si jo trec els dimonis pel poder de Beelzebul, amb quin poder els treuen els vostres seguidors? Per això, ells mateixos seran els vostres jutges. Ara bé, si jo trec els dimonis pel poder de Déu, és que ha arribat a vosaltres el Regne de Déu.

»Quan un que és fort i va ben armat guarda casa seva, els seus béns estan segurs. Però si l'ataca i el venç un altre de més fort, li pren les armes que li donaven confiança i reparteix el seu botí. Qui no està amb mi, està contra mi. Qui amb mi no recull, escampa.

L'esperit maligne, quan surt d'un home, vaga pels llocs erms buscant repòs. I com que no en troba, es diu: 'Me'n tornaré a casa meva, d'on he sortit'. Hi arriba i la troba escombrada i endreçada. Llavors se'n va a buscar altres set esperits pitjors que ell, entren en aquell home i s'hi queden. Al final, l'estat d'aquell home és pitjor que abans».

«Alguns digueren: ‘Aquest treu els dimonis pel poder de Beelzebul, el príncep dels dimonis»

Mn. Josep PAUSAS i Mas
(Sant Feliu de Llobregat, Espanya)

Avui contemplem astorats com Jesús es ridículament “acusat” d'expulsar dimonis «pel poder de Beelzebul, el príncep dels dimonis» (Lc 11,15). És difícil imaginar un bé més gran —foragitar, allunyar de les ànimes el diable, l'instigador al mal— i, alhora, escoltar l'acusació més greu —fer-ho, precisament, pel poder del propi diable—. És realment una acusació gratuïta, que palesa molta ceguesa i enveja per part dels acusadors del Senyor. També avui dia, sense adonar-nos-en, eliminem d'arrel el dret que tenen els altres a discrepar, ser diferents i tenir les seves pròpies posicions contràries i, àdhuc, oposades a les nostres.

Qui ho viu tancat en un dogmatisme polític, cultural o ideològic, fàcilment menysprea el discrepant, desqualificant tot el seu projecte i negant-li competència i, fins i tot, honestat. Llavors, l'adversari polític o ideològic es converteix en enemic personal. La confrontació degenera en insult i agressivitat. El clima d'intolerància i mútua exclusió violenta pot aleshores conduir-nos a la temptació d'eliminar d'alguna manera a qui se'ns presenta com enemic.

En aquest clima és fàcil justificar qualsevol atemptat contra les persones, àdhuc, els assassinats, si el mort no és dels nostres. Quantes persones sofreixen avui amb aquest ambient d'intolerància i refús mutu que sovint es respira en les institucions públiques, en llocs de treball, en assemblees i confrontacions polítiques!

Entre tots hem de crear unes condicions i un clima de tolerància, respecte mutu i confrontació lleial en què sigui possible anar trobant camins de diàleg. I els cristians, lluny d'endurir i sacralitzar falsament les nostres posicions manipulant Déu i identificant-lo amb les nostres pròpies positures, hem de seguir aquest Jesús que —quan els seus deixebles pretenien que impedís que altres expulsessin dimonis en nom d'Ell— els corregí tot dient-los: «No ho impediu. Qui no està contra vosaltres, està amb vosaltres» (Lc 9,50). Ja que «tot el cor innumerable dels pastors es redueix al cos d'un sol Pastor» (Sant Agustí).